

Den förnåma damen

Per Flensburg, professor i informatik

När man är ute och reser tåg kan mycket märkliga saker hända. Sålunda hände det sig en senvinterdag i Lund, att på den perrongen, varifrån Malmötågen avgår, uppenbarade sig en äldre och ytterst förnåm dam. Hennes närvaro kungjordes i god tid av en häftig doft av stark fransk parfym. Hela trappan uppfylldes av denna doft och tre personer fick akuta andningsbesvär och allergiska reaktioner. En av dem fick fraktas i till sjukhuset i ambulans, där vederbörande dock återhämtade sig raskt. Men av detta märkte den förnåma damen intet, där hon majestätiskt skred fram mot en måndagstrött pendlare och på utpreglad Stockholmska frågade: "Ursekta, er det her tåget till Kalmar avgår?". Pendlaren hov upp sitt trötta anlete och glodde på uppenbarelsen framför sig. Hon var iförd brun fotlång minkpäls, hade en smärre juvelaffär dinglande i öronen, glasögon som försökte slå knut på sig själva, två tum tjock spackel i ansiktet och en stor illande röd banan under näsan. Detta senare fenomen visade sig vid närmare undersökning vara en mun, också den täckt av två tum rött läppstift. Vår trötte pendlare blinkade två gånger med ögonen och sa på klingande skaunska: "Näåe, här gaur baura taugen te Malmöe!"

Den förnåma damen knuckte föraktfullt på nacken, rynkade lite lätt på näsan och skred vidare för att antasta en ny pendlare. Proceduren upprepades åtta gånger av vilka hon fem gånger fått ett likalydande besked som ovan och i de andra tre fallen dessutom blivit upplöst om att alla andra tåg går från den andra plattformen. Tydligen begrep hon så småningom detta och seglade iväg mot undergången till den andra plattformen. Resenärerna var nu varnade och hennes väg tömdes snabbt ty ingen av de trötta måndagspendlarna ville drabbas av akut andnöd, bli tvungen att åka till lasarettet, betala 300 kr och dessutom avstå från minst en dags lön. Men inte fan märkte kärringen nått!

Nej, hon skred istället vidare och uppnådde så småningom den andra plattformen på vilken fem förhoppningsfulla blivande resenärer uppehöll sig. Hon antastade dem i tur och ordning med frågan om det "var her tåget till Kalmar avgick". Tre av dem förklarade att de visste de inget om, de skulle själva till Stockholm. När den förnåma damen sålunda ställde sin fråga till mig tyckte jag mig spåra en viss grad av uppgivenhet hos henne. Snell som man er, förklarade jag att så var indirekt fallet, enär det snart ankommande X2000-tåget stannade i Alvesta och att man därstädes kunde byta till ett annat tåg för att komma till Kalmar.

- Ska jag byta för att komma till Kalmar? sa den förnåma Damen ytterst indignerad.
- Nej, du kan också vänta här tills klockan 10.36 och då ta det direktagående Interregio-tåget, men då får du vara beredd att åka buss efter Lessebo, eftersom man håller på att reparera järnvägen.
- Skulle jag åka buss dessutom? sa Damen om möjligt ännu mer indignerad och stirrade på undertecknad, som om jag var något hunden hade släpat in på mattan.
- Det finns ju naturligtvis också möjlighet att hyra dressin och den vägen ta sig till Kalmar utan byten, men det blir en rätt besvärlig, långvarig och dessutom mödosam resa, förklarade jag ytterst allvarligt.

Damen visste nu inte riktigt hur hon skulle reagera, och med ett nästan mänskligt tonfall yttrade hon "Dressin?", men på detta kunde jag inte svara något eftersom hennes al-

lert framkallande parfym hunnit väcka upp min astma och jag var tvungen att omedelbart inhalera två sniff Bricanyl. Kärringen knäckte på nacken, rynkade på näsan, trots att jag hade duschat samma morgon, snörpte på munnen så det lät som en pisksnärt och seglade vidare. Av de återstående två resenärerna fick hon emellertid samma besked som av mig, undantagandes dressinmöjligheten, som dessa inte kände till då de var typiska affärsgubbar med svart paletå, attacheväska med guldmonogram och en ständigt pipande Yuppinalle.

Nå tåget kom, damen svepte in och satte sig på första bästa plats. Efteråt kom det en affärsgubbe och sa att det var hans plats. Damen mönstrade honom med iskall blick uppför och ned och upp igen! Hon snörpte på munnen, rynkade på näsan (jag började nu förstå varför hon var så spacklad!) och tog demonstrativt upp en bok ur sin handväska i krokodilskinn och började läsa. Boken var synnerligen tjock och hade ett omslag som påstod att titeln var Camus: *La peste*. Detta imponerade emellertid inte på affärsgubben, som slet boken ur hennes händer, slängde den på sätet mittemot och skrek: HÖRDE DU VAD JAG SA, KÄRRINGJÄVEL!!! Affärsgubbens följeslagare ryckte nu in och sa nått om att det finns ju gott om plats i tåget och så gick de och satte sig någon annanstans. Damen återtog med förnärnad min sin läsning. Emellertid hade omslaget till boken fallit av och damen märkte inte det i sin upprördhet och indignation, så det visade sig att bakom omslaget dölde sig en bok av Victoria Andrews: "Vi som älskade så mycket..." Jag kunde inte neka mig nöjet, utan tog upp omslaget, räckte det till den Förnema Damen och sa: "Du tappade visst det här!" Hon ryckte till sig omslaget, lade det om boken och återtog sitt intensiva studerande. Den skammens rodnad som kunde ha täckt hennes kinder lyste med sin frånvaro, men under alla förhållanden var den dold under ett två tum tjockt lager smink!

När konduktören kom frågade hon om hon skulle vara tvungen att byta tåg i Alvesta för att komma till Kalmar och konduktören förklarade att så förhöll det sig. Damen hävdade att eftersom hon hade biljett till Kalmar var det inte mer än rätt och billigt att tåget körde direkt dit och att hon för sin del absolut inte kunde förstå vad det var för vits med att byta tåg. Ja, hon hävdade faktiskt med emfas, att tåget borde göra detta eftersom *hon* var med. Konduktören såg ytterst förbryllad ut, men fann sig och förklarade att det skulle man förfärligt gärna ha gjort, men tyvärr inte kunde det inte låta sig göras eftersom spåren inte var lagda på det viset. Damen menade att det kunde väl inte vara så svårt att bygga en sväng mellan de två spåren och att man säkert kunde hinna med det om konduktören genast ringde. En glimt tändes i konduktörens ögon och han sa javisst, det skulle han göra, men han kunde inte lova något.

Så kom kaffevagnen och Damen frågade också serveringsflickan om det var sant att man skulle byta tåg i Alvesta för att komma till Kalmar. Jo, det var alldeles riktigt sa flickan, varför hon fick en lång utläggning om hur förferligt, förskräckligt detta var och vilket helt onödigt besvär det medförde och att minsann skulle klaga hos SJ när hon kom fram. Den stackars flickan gick mitt i alltihop men det tog en stund innan kerringen merkte detta. Så kom konduktören tillbaka och sa att han varit i kontakt med banverket och att de gärna skulle bygga den erforderliga svängen, men där var alltså ett litet problem. Man hade inte tillräckligt med räls! Det hade nämligen visat sig att den räls man köpt från Ryssland inte var gjord av järn utan av papper mache istället och därför trodde han inte att den skulle vara särdeles hållbar. Han hade ringt till Jeltsin och försökt klaga, men Jeltsin satt dessvärre i hemligt toppmöte med Helmut Kohl på en badanstalt i Österrike, så det gick inte.

Damen insåg nu att det fanns inget att göra, så hon meddelade resignerat att då fick hon vel byta i Alvesta, men att hon minsann skulle klaga hos SJ! Och så gick resan vidare och i

simon tid anländer vi till Alvesta och inkommer på det sedvanliga spåret, 3b. På samma plattform, fast på andra sidan (spår 2b) står tåget från Stockholm till Malmö, på spår 4b står tåget mot Kalmar och som alltså bara går till Lessebo. Allt detta meddelas i högtalarna, både på det tåget vi kom med och på perrongen. Men Damen sveper över perrongen, öppnar en dörr i tåget mittemot, på vilken det står Malmö med stora bokstäver, kliver in, sätter sig och så går tåget! Undrar om kärringen kom till Kalmar?